

v pouhé zakládání zápisu. Tomu brání předpis § 210 odst. 2 c. ř. s. a tvoří jednání proti tomuto zákazu důvod zmatečnosti uvedený v § 477 č. 8 c. ř. s., k němuž jest přihlížeti podle předpisu §§ 494 a 513 c. ř. s. z moci úřední.

Čís. 14796.

Smlouva služební, jíž byl zaměstnanec ustanoven v podniku zaměstnavatelově vrchním číšníkem na zpropitné a se zavázal, že bude ze svých příjmů připláceti na ostatní číšníky a kupovati noviny, nepřičí se dobrým mravům.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1935, Rv I 1752/35.)

Žalobce byl zaměstnán ve vinárně žalovaného jako vrchní číšník od roku 1926 až do 16. února 1933, kdy byl s okamžitou platností propuštěn. Podle smlouvy služební nedostával fixního platu, nýbrž jen stravu a zpropitné od hostů, z kterého odváděl měsíčně na číšníky částku 400 Kč a zakupoval měsíčně časopisy a noviny, čímž vydal celkem 15.660 Kč, jichž vrácení se žalobou domáhá, tvrdě, že smlouva toho obsahu odporuje dobrým mravům a je proto neplatná. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Smlouva stran, kterou byl žalobce ustanoven v podniku žalovaného vrchním číšníkem a se zavázal, že bude ze svých příjmů připláceti na ostatní číšníky a kupovati noviny, nepřičí se dobrým mravům. Strany uzavřely smlouvu služební, pro niž podle § 6 zák. čís. 20/10 ř. z. platila smluvní volnost. Podle pravé podstaty ujednané smlouvy měl plat žalobcův mimo stravu záležeti ve zpropitném, jež jako vrchní číšník obdrží od hostů, ale nepatřilo mu celé zpropitné, nýbrž jen část, jež mu zůstala po srážce podílu spoluzaměstnaných číšníků na zpropitném, a částky vydané na noviny a zápalky. Částky připadající na ostatní číšníky na zpropitném přijímal žalobce ve skutečnosti jen místo zúčastněných spoluzaměstnanců a pro ně. Takové ujednání nepřičilo se dobrým mravům.

Čís. 14797.

Alimentační zákon.

Podmínka nároku podle § 3 zák. čís. 4/31 Sb. z. a n. není splněna, když výživou povinný nepracuje jen proto, že nemůže najíti práci.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1935, Rv I 1896/35.)

Žalobkyně tvrdíc, že žalovaná podporuje jejího manžela tak, že si nehledí výdělečné činnosti uložené mu předpisem § 1 alim. zák., domáhá se na žalované zaplacení toho, co jí měl její manžel na výživném zaplatiti. Nižší soudy zamítly žalobu, odvolací soud z těchto

d ů v o d ů: Manžel žalobkyně R. v poslední době nepracoval, poněvadž žádnou trvalou práci nalézt nemohl. Pracoval a pracuje pouze přechodně a z toho výdělku přispívá na dítě, které má se žalobkyní, měsíčně 80 Kč, a na čtyři děti nemanželské, jež má se žalovanou. Z toho nelze tedy dovoditi, že by R. úmyslně zanedbával vyživovací povinnost ke své manželce, žalobkyni. Když však manžel žalobkyně neporušil svoji alimentární povinnost, pak tu není předpoklad pro ručení třetí osoby dle § 3 zák. čís. 4/31 sb. z. a n. Jestliže bydlí R. u žalované, je tu tím spíše umožněno, aby dostal svým značným povinnostem vůči pěti dětem, zvláště když vzhledem na kritické poměry pracovní výdělek jeho není trvalý.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nárok žalobní jest opřen o § 3 alim. zák. Nejde tedy o poddlužnickou žalobu podle § 2 cit. zák. Podmínkou nároku podle § 3 cit. zák. jest, že ten, kdo nemá zákonné povinnosti, podporuje poskytováním výživy nebo jiných prostředků jiného, tak že si nehledí výdělečné činnosti, uložené mu v § 1 cit. zák. Bylo zjištěno, že manžel žalobkyně Jaroslav R., když našel práci, pracoval a že, pokud nepracoval, stalo se to jenom z toho důvodu, že nemohl žádnou práci najíti, a že z tohoto důvodu nepracoval v poslední době. Z toho plyne, že dříve pracoval, a tím je tedy zjištěno, proč nepracoval po celou dobu, po kterou měl žalobkyni výživné platiti. Vychází-li se z tohoto skutkového zjištění, dojde se k právnímu úsudku, že žalovaná nepodporovala Jaroslava R. ve smyslu § 3 alim. zák. a že zde tedy schází tento předpoklad žalobního nároku.

Čís. 14798.

Třebas první soud nepojal do svého rozsudku doložku podle čl. IV odst. 2 zák. čís. 251/34 Sb. z. a n., byl odvolací soud oprávněn zkoumati, zda jde o spor pracovní, a rozřešil-li si tuto otázku kladně, byl oprávněn jednati podle předpisů o odvolacím řízení ve sporech pracovních.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1935, Rv I 2350/35.)

V žalobě na placení služebních požitků, podané po 1. lednu 1935 u okresního soudu ve V., dovolal se žalobce výslovně předpisu § 42 zák. o prac. soudech. **P r v ý s o u d** zamítnuv žalobu nepojal do rozsudku doložku podle čl. IV. čís. 2 zák. čís. 251/34 sb. z. a n. **O d v o l a c í s o u d** potvrdiv rozsudek prvního soudu nezmínil se v rozsudku, zda posuzuje spor jako spor pracovní, ale jednal a rozhodl v senátě složeném ze tří soudců z povolání, z nichž jeden předsedal, a ze dvou přísedících. Řízení před odvolacím soudem bylo provedeno podle předpisů § 33 zák. o prac. soudech.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolání. V otázce, zda šlo o spor pracovní podle §§ 1, 2 a 42 zákona čís. 131/31 sb. z. a n. a zda odvolací soud byl řádně obsazen ve smyslu ustanovení čl. IV. odst. 2 zákona ze dne 11. prosince 1934 čís. 251 sb. z. a n., ježto spor byl zahájen již za účinnosti tohoto zákona (čl. VI. posl. věta), uvedl v